

สมรส: สมรัก หรืออำลักร?

อจ.ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

คิดเฉียบ

เมื่อคริสตจักรคาทอลิก แซบเปิ้ล แห่งวอเตอร์ลู รัฐอินเดียนากำหนดวันเวลาสำหรับภาพยนตร์เกี่ยวกับการแต่งงาน ศิษยาภิบาลก็ส่งจดหมายเชิญไปยังกลุ่มเป้าหมายที่พิเศษคือ คู่สมรสทั้งหลายที่ท่านเป็นผู้ประกอบพิธีให้ในช่วง 7 ปีที่ท่านอยู่ในเมืองนั้น

แน่นอนหลายคู่ยังคงเป็นสมาชิกอยู่ในคริสตจักรนั้น ในขณะที่อีกหลาย ๆ คู่อยู่ห่างไกลออกไป “ผมใช้เวลาพอสมควรในการค้นหาข้อมูลทั้งจากสมุดบันทึกของผมและสมุดโทรศัพท์ เพื่อหาที่อยู่ปัจจุบันของพวกเขา” ศิษยาภิบาลราฟาเอล กล่าวขึ้น

“จากนั้นผมก็เขียนคำเชิญเป็นส่วนตัวถึงแต่ละคน เตือนให้พวกเขาระลึกถึงว่า เวลาได้ผ่านไปนานก็ปีแล้วนับตั้งแต่วันที่พวกเขาได้กล่าวคำปฏิญาณต่อหน้าผม และผมจะกล่าวย้ำว่าผมยังห่วงใยพวกเขาอยู่เสมอ”

ศิษยาภิบาลราฟาเอล ยังได้กล่าวถึง คู่สมรสจำนวนมากที่กำลังเผชิญกับวิกฤติในชีวิตครอบครัวในปัจจุบัน และได้หนุนใจให้แต่ละคู่ยื่นหยัดไม่ท้อแท้สิ้นหวัง และท่านได้ปิดท้ายด้วย การเชิญชวนให้คู่สมรสเหล่านั้น ไปชมภาพยนตร์ (เรื่องแซนคาสเซิลส์จากอิวานเจลิเกิล फिल्म 2848 ดับเบิลยู กิงสลีย์, การ์แลนด์ รัฐเท็กซัส 75041) และท่านยังสัญญาที่จะมอบของขวัญครบรอบวันแต่งงาน สำหรับแต่ละคู่ที่เข้าร่วมประชุม

“ช่างเป็น เย็นวันอาทิตย์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของทุกคน” ศิษยาภิบาลราฟาเอล กล่าวขึ้น

“ในตอนสุดท้าย ที่บริเวณธรรมาส่นจะเต็มไปด้วยคู่สมรสทั้งหลายที่ตั้งปณิธานว่าจะมอบถวายครอบครัวของพวกเขาแต่พระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง”

ของขวัญที่ศิษยาภิบาลราฟาเอล เตรียมไว้ให้แก่ทุกคู่สมรสก็คือ หนังสือที่เกี่ยวข้องกับการอุทิศทุ่มเทเพื่อการสมรส (และเพื่อพระเจ้าของครอบครัว) พร้อมกับการ์ดอวยพรวันครบรอบแต่งงานจากศิษยาภิบาล และภรรยาของท่าน

“ราว ๆ อีกสัปดาห์ต่อมา” ศิษยาภิบาลราฟาเอล กล่าวขึ้น

“ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ผมเคยประกอบพิธีแต่งงานให้เมื่อ 6 ปีก่อน และไม่คอยได้เห็นหน้า ได้กลับมาเยี่ยมผม ตอนที่เขามาหาผมเขาไม่ตั้งใจมาชมภาพยนตร์เพราะว่า **ชีวิตสมรสของเขาได้พังทลายลงไปแล้ว** แต่จดหมายที่ส่งออกไปได้สัมผัสจิตใจของเขาและรู้ว่าเขาจะหาความช่วยเหลือได้ที่ไหน...”

“... และวันนี้ คู่สมรสของเขา ได้กลับมาเริ่มต้นกับเขาใหม่อีกครั้ง”

(TIME FOR A MARRIAGE CHECKUP, Fresh ideas FOR FAMILIES, YOUTH, CHILDREN, WORD BOOKS, WACO,1984 PP. 30-31)

คิดซ้ำ

คงไม่มียุคใดที่ความสัมพันธ์ในครอบครัวจะเปราะบางเหมือนในยุคนี้!
คงไม่มียุคใดที่ความอดกลั้นของคนในครอบครัว จะน้อยนิดเท่าในยุคนี้!
และคงไม่มียุคใดที่ความอดทนของสมาชิกในครอบครัว จะมีจำกัดมากเท่ากับในยุคนี้!
บ้านแตก! เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อย และมากในสังคมโลกปัจจุบันนี้ ซึ่งสังคมไทยก็หนีไม่พ้นปรากฏการณ์ดังกล่าว

การหย่าร้างตั้งแต่ระดับบน ลงระดับล่าง ตั้งแต่ระดับสูงอย่างมงกุฎราชกุมารแห่งอังกฤษ เจ้าฟ้าชายชาร์ล และเจ้าหญิงไดอาน่าที่สะท้านสะเทือนไปทั่วโลก จนถึงระดับล่างอย่างนายสี และนางสาที่แทบไม่เคยมีใครรู้จัก

ในประเทศไทยปัจจุบัน โดยเฉพาะในกรุงเทพฯ มีสถิติยืนยันว่าคุณแต่งงาน 4 คู่ จะหย่ากันอย่างน้อย 1 คู่ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ในทุก ๆ 4 คู่ที่แต่งงานจะมี 1 คู่ไปไม่ถึงดวงดาว จบลงที่การหย่าร้างและบางทีสิ่งที่กล่าวนี้อาจเกิดกับครอบครัวของผู้อ่านบทความนี้อยู่ก็ได้

- เมื่อครอบครัวแตก สังคมก็แตก เพราะครอบครัวเป็นฐานและส่วนที่ย่อยที่สุดของสังคม ทำนองเดียวกัน คริสตจักรก็จะไปไม่รอดถ้าครอบครัวสมาชิกในคริสตจักรแตกแยกกัน

ดังนั้น การที่ศิษยาภิบาลราฟาเอล แห่งคริสตจักรกาลวาริ แซบเบ็ด ให้ความสำคัญในเรื่อง “**คู่สมรส**” ทั้งหลายที่ท่านประกอบพิธีให้ จึงเป็นเรื่องที่น่าสนับสนุน และกระทำตาม

แท้จริงเรื่อง “**การรื้อฟื้นความรักดั้งเดิม**” ของสามีภรรยา นั้นเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ทั้งต่อครอบครัวของแต่ละคู่ และต่อคริสตจักรและเรื่องครอบครัวนี้แม้จะพูดกี่ครั้ง ๆ แล้วก็ตาม ก็ยังคงเป็นเรื่องใหม่สดอยู่เสมอ

ถ้าศิษยาภิบาลหรือผู้ปกครองแต่ละคริสตจักรจะตื่นตัวในเรื่อง “**การให้คำปรึกษา**” แก่คู่สมรส หรือว่าที่คู่สมรสอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ ปัญหาทั้งหลายที่ดูเลวร้าย หมดทางแก้ไข ก็คงจะได้รับการชี้แนะให้เดินไปในทางที่ถูกที่ควร ห่างไกลจากเส้นทางสู่ความหายนะของการหย่าร้าง

(ถ้าท่านไม่รู้ว่าจะใช้หนังสืออะไรในการให้คำปรึกษา หนังสือ “ฉันจะแต่งงาน” ของเวส โรเบิร์ต และเอ็ช นอร์แมน ไรท์ ที่พิมพ์โดยคริสเตียนศึกษาแบบดิสค์ คงจะช่วยให้ไม่น้อยทีเดียว)

ในกระบวนการการให้คำปรึกษาสำหรับคู่สมรสนั้นจะต้องเริ่มที่ “การให้คำปรึกษา ก่อนแต่งงาน” และตามด้วย “การให้คำปรึกษา ใน การครองเรือน” เพื่อที่จะหลีกเลี่ยง “การให้คำปรึกษาหลังการแต่งงาน” เนื่องจากเนื้อที่มีจำกัด จะพูดจะเขียนอะไรมาก็ไม่ได้อีก ก็เลยขอเสนอเนื้อหาบางส่วนของการให้คำปรึกษาที่ควรจะให้แก่คู่สมรสทุกคู่ ไม่ว่าจะมาก่อนแต่งงานหรือแต่งงานแล้ว (แต่ยังไม่เลิกกัน) สิ่งที่คุณสมรสทุกคู่ควรจะต้องเริ่มต้นและเรียนรู้มีหลายประการแต่ในที่นี้ขอเตือนสติท่านให้หลีกเลี่ยงการถ่วงหรือระบายนี่ที่ไม่ต้องการ ที่เรียกว่า “จี” ใส่งันและกัน

สำหรับฝ่ายหญิงสิ่งที่ท่านชอบแต่ผู้ชายไม่ชอบ (ที่ควรหลีกเลี่ยงการระบายนี่) ก็คืออาการต่อไปนี้

1. **จีบ่น** คือ ชอบบ่น, บ่นบ่อย ๆ อยุ่ว่าแต่ผู้ชายธรรมดาที่มีความอดทนจำกัดเลยแม้แต่พระเจ้าพระองค์ก็ยังทรงสุดจะทนกับคำบ่นของอิสราเอล

ผู้หญิงทุกคนควรได้รับการเตือนสติว่า การรื้อฟื้นเอาเรื่องเก่าเก็บมาพูดให้อึดอัด หรือรำคาญใจต่อสามีนั้น ไม่เพียงแต่ไม่ช่วยให้สถานการณ์ในครอบครัวดีขึ้น แต่ตรงกันข้ามอาจทำให้สถานการณ์ที่แย่อยู่แล้วแย่งยิ่งกว่า หุ่นที่ดิ่งตกเหวเสียอีก

พระคัมภีร์เตือนไว้ว่า “อย่าให้เร่าร้อน เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาที่บ่นแล้วต้องพิณาศ” (1 โครินธ์ 10:10) อาจารย์ยากอบก็ได้ให้สติไว้ดีกว่า “จงอย่าบ่นว่ากัน และกัน” (ยากอบ 5:9)

ท่านผู้เป็นภรรยา “จงจำไว้ข้อหนึ่งว่า ไม่มีผู้หญิงคนใดในโลกที่ทำให้สามีของเขารักตัวเขาเพิ่มขึ้นด้วยการ บ่น!”

2. **จีหึง** คือ หวงแหนมากจนเกินไป บางครั้งความหึงหวงนี้ไม่เพียงแต่จะไล่หญิงที่มากใกล้ชิดสามีของท่านให้ไปห่าง ๆ แต่บางครั้งความหึงหวงอย่างออกหน้าออกตานี้จะไล่สามีของท่านให้ไปไกล ๆ จากท่านด้วย

3. **จีงอน** คือ การแสดงอาการโกรธ หรือไม่พอใจเพื่อให้เขาจ้อ ความจริงการงอนบ้างเป็นครั้งเป็นคราวก็ดูน่ารักดีหรืออก แต่การงอนจนตกขอบ ขนาดสามีมางอนจ้อ คือขอคืนดีด้วย ยังทำเรื่องยึดเชื้อให้บานปลาย ไม่เพียงแต่จะทำให้เรื่องเก่าอันเป็นเหตุให้เกิดอาการงอนจะไม่ได้รับการแก้ไขแล้ว เรื่องใหม่ที่เกิดขึ้นอาจทำให้ท่านต้องหนีภัยกับการไปตามงอนจ้อสามีของท่านบ้าง โดยไม่จำเป็นก็ได้ ขอเตือนไว้ด้วยความหวังดี

สำหรับฝ่ายชาย: สิ่งที่ท่านชอบแต่ผู้หญิงไม่ชอบ คือ อาการต่อไปนี้

1. **จีโมโห** คือ โกรธง่าย ปัญหาของผู้ชายก็คือ ความอดทน มีน้อยรำคาญง่าย เมื่อภรรยาซักถามหรือจู้จี้หน่อยก็อารมณ์เสียโดยฉับพลัน ควบคุมใส่ภรรยาเหมือนเป็นคนใช้ หรือเป็นลูกน้องก็มีเช่นเดียวกัน การทำอย่างนี้ไม่เพียงแต่ไม่ได้ทำให้เรื่องที่ท่านรู้สึกรำคาญลดหรือหมดไปแต่กลับทำให้เรื่องที่สร้างความรำคาญนั้นเพิ่มขึ้นและบานปลายขึ้น เมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมเป็นหมูให้ท่านสับเล่นเป็นบะช่อ

แต่จะหันกลับมาสับท่านแทน

เดี๋ยวจะหาว่าผมไม่เตือน

2. **จีลิม** คือ ลืมง่าย แปลกแต่จริง ผู้ชาย 99.99% มีโรคชนิดหนึ่ง ที่ผู้หญิงเกลียดมากที่สุด คือ “โรคลืม” เช่น ลืมวันเกิดของภรรยา ลืมวันครบรอบแต่งงาน ลืมคำสัญญาที่ให้กับภรรยาหรือแม่แต่อาบน้ำก่อนขึ้นเตียงนอน ฯลฯ และก็แปลกอีกนั่นแหละที่ทุก ๆ ครั้งที่ผู้ชายลืม ในสิ่งที่ควรจำ จะกระตุ้นให้ผู้หญิงมีความสามารถพิเศษในการจำ ในสิ่งที่ควรลืม

ผลก็คือ ทั้ง 2 ต้องจดจำเหตุการณ์วันนั้นไว้อย่างไม่มีวันลืม (อย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่งสำหรับผู้ชาย)

3. **จีเกียจ** คือ ไม่อยากทำ (งาน) ก็อีกนั่นแหละ ผู้ชายเราแม้จะขยันขันแข็งปานใดในที่ทำงานหรือที่ใด ๆ ในโลกก็ตาม แต่พอกลับถึงบ้าน อาการโรคจีเกียจก็กำเริบทันที และภรรยาส่วนใหญ่จะเป็นภูมิแพ้กับโรคชนิดนี้ของสามี อาทิเช่น คุณสามีกลับบ้านแล้วถอดเสื้อออก แทนที่จะเอาไปแขวน หรือใส่ตะกร้าให้เรียบร้อย ก็จะวางแหมะตรงที่นั่งอยู่นั่นแหละ หรือไม่ก็เอนกายเปิดทีวี จีเกียจแม้แต่จะลูกเอาของไปทิ้งลงในถังขยะ แต่ใช้วิธีปลาลงถังขยะซึ่งก็ลงบ้างไม่ลงบ้าง หรือจีเกียจลุกไปนั่งกินข้าวที่โต๊ะอาหารกับภรรยาและลูก

บางทีภรรยาเชิญไปเดินเล่น (ช้อปปิ้ง) ฝ่ายชายก็จะแสดงอาการของโรค “จีเกียจ” นี้ออกมาอย่างเด่นชัด โดยการพยายามชักแม่น้ำทั้ง 5 ทั้ง 6 มาอ้างเพื่อจะไม่ไปกับภรรยา ผลก็คือภรรยาอาจเกิดโรคจีเกียจนี้บ้าง ทำให้จีเกียจทำอาหาร, จีเกียจซักเสื้อผ้า, จีเกียจปูที่นอน, จีเกียจเลี้ยงลูก และจีเกียจทำอีกหลาย ๆ อย่างที่ฝ่ายสามีอยากให้ขยัน ผลคืออะไรนะหรือ เรื่องจีหุมราจีหามาแห่งก็ตามมา

สุดท้าย

ถ้าหญิงชายคู่ใดทน “จี” ชนิดใดของอีกฝ่ายไม่ได้ แล้วไม่ได้มีความพยายามในการร่วมมือกัน รับผิดชอบต่อชีวิตให้เรียบร้อยโดยเร็วทั้ง 2 หรือทั้งครอบครัว บ้านที่เคยเป็น “สวรรค์วิมาน” ของเรากำลังกลายเป็น “สวรรค์ของมาร” ไปเสียแล้ว นั่นคือ มารเข้าครอบครอง หรือเซ่คอินสบายอุราไปแล้ว

ส่วนคนที่เคยอยู่อย่างสุขอุรากลักรู้สึกร้อนอุรา ขอย้ายข้าวของออกไปนอกบ้านเพื่อจะสุขกว่านี้ ผลก็คือ “บ้านแตก”

ดังนั้นเพื่อป้องกันมิให้ชีวิตสมรสของครอบครัวใดในคริสตจักรต้องพังพินาศลง ให้เรามา
รณรงค์จำกัด “ซี” ต่าง ๆ ที่กล่าวให้หมดสิ้นไปโดยเร็ว

ให้เราช่วยกัน **ฟื้นฟู** ชีวิตครอบครัวของเราก่อน แล้วช่วยกัน **พุ่มพัก** ชีวิตครอบครัวของพี่น้อง
ในคริสตจักร

เพื่อชีวิตสมรสของเราทุกคนจะไม่ล้ม (ซี) แต่สมรสและสมรักในที่สุด
เห็นด้วยไหมครับ?